

Preken 15. April 2012 i Fjellhamar kirke

2. s i påsketiden

Kapellan Elisabeth Lund

Hva er Jesus opptatt av?

Hva er vi opptatt av?

I dag får vi høre om Simon Peter. En av disiplene til Jesus.

Alle som har lest litt i Bibelen kjenner til Peter. Han er en sterk personlighet, full av engasjement og følelser, på godt og vondt.

Han elsker, han kaster seg ned, han roper, han hugger av et øre, han fornekter.

Det er Jesus som gav Simon tilnavnet Peter, som betyr klippe.

For meg virker ikke Peter helt stødig, han er liksom ikke den sindige typen man forbinder med en klippe, men Jesus vil bygge kirken sin på ham.

Hva er Jesus opptatt av?

Den første gangen Jesus møtte Simon Peter, gikk Jesus langs Galileasjøen. Der fikk han øye på fiskerbrødrene Simon og Andreas. De holdt på å kaste not i sjøen, og Jesus sa til dem: «Kom og følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere!»

De kastet fra seg garna, og så var de i gang, og Peter fulgte Jesus i tre år, fram til den siste påska i Jerusalem.

Han hadde gang på gang fått erfare at Jesus snudde ting på hodet. At han holdt de minste fram som de største, de siste som de første. Likevel skjønnte Peter ingenting når Jesus begynte å vaske føttene til disiplene før påskemåltidet.

Han ser hvordan Jesus heller vann i fatet og knyter på seg et linklede, hvordan han tar i bruk utstyret til de usleste av slavene. De som måtte gjøre den mest fornedrende jobben. Han ser hvordan Jesus legger seg på kne og vasker de skitne føttene til den ene etter den andre. Og når han kommer til Peter, kan ikke Peter la være å si ifra:

”Vasker du mine føtter?” ”Aldri i evighet skal du vaske føttene mine”.

Jesus skulle **ikke** få være en tjener for Peter. Det passa ikke inn i hans bilde av hvem Jesus var. Det ble for vanskelig for Peter å ta imot det Jesus, Herren hans, ville gi.

Men da Jesus sa: ”Hvis jeg ikke vasker deg, har du ingen del i meg”, da snudde Peter umiddelbart og ba med like stor heftighet om at Jesus måtte vaske hele kroppen hans. Når denne vaskingen handla om å høre til hos Jesus, var Peter klar for å gi alt. Kaste alle gamle forestillinger om hvem som skal tjene hvem, og alle flau følelser og prestisje.

Det er ikke så lett å ta imot fra andre. Det er ikke så lett å la noen tjene oss. Men Jesus viste og sa at det er helt nødvendig å la ham være vår tjener. Og ta imot det han vil gi.

Etter vaskingen fortalte Jesus disiplene at han nå hadde vist dem et eksempel. ”Når jeg som er herren og mesteren har vasket deres føtter, da skylder også dere å vaske hverandres føtter”.

Så gir han dem det nye budet: ”Dere skal elske hverandre. Som jeg har elsket dere, skal dere elske hverandre. Ved **dette** skal alle forstå at dere er mine disipler:

at dere har kjærlighet til hverandre”. Sa Jesus.

Det er kjærligheten som er kjennetegnet på en disippel.

Peter lover umiddelbart at han vil følge Jesus overalt og gi livet sitt for ham. Men Jesus sier: ”Du vil gi livet for meg? Sannelig, sannelig, jeg sier deg: Hanen skal ikke gale før du har fornektet meg tre ganger”.

Vi vet at Jesus ble tatt til fange, at Peter ble redd og nekta for at han kjente Jesus.

Tre ganger, og hanen gol.

Vi vet at Jesus døde.

Vi vet at Jesus sto opp og viste seg for disiplene.

En morgen etter oppstandelsen var noen av disiplene ute og fiska på Galileasjøen.

Jesus gikk langs sjøen, som den gangen han første gang møtte Peter.

Jesus tente et bål, og stekte fisk og brød på glørne. Den morgen gav han disiplene mat og spiste sammen med dem.

Det er ikke sikkert Peter hadde det så lett. Hvordan skulle han få forklart seg? Unnskyldt seg?

Det er Jesus som tar initiativet til å få fornektelsen ut av verden.

Tre ganger.

Det står skrevet i evangeliet etter Johannes i det 21. kapittel:

Da de var ferdige med måltidet, sier Jesus til Simon Peter:

«Simon, sønn av Johannes, elsker du meg mer enn disse?»

Han svarte: «Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær.»

Jesus sier til ham: «Fø lammene mine!»

Igjen, for annen gang, sier han: «Simon, sønn av Johannes, elsker du meg?»

«Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær», svarte Peter.

Jesus sier: «Vær gjeter for sauene mine!»

Så sier han for tredje gang: «Simon, sønn av Johannes, har du meg kjær?»

Peter ble bedrøvet over at Jesus for tredje gang spurte om han hadde ham kjær, og han sa:

«Herre, du vet alt. Du vet at jeg har deg kjær.» Jesus sier til ham: «Fø sauene mine!

Sannelig, sannelig, jeg sier deg: Da du var ung, bandt du beltet om deg og gikk dit du selv ville. Men når du blir gammel, skal du strekke ut hendene dine, og en annen skal binde beltet om deg og føre deg dit du ikke vil.»

Dette sa han for å gi til kjenne hva slags død han skulle ære Gud med. Da han hadde sagt dette, sa han til Peter: «Følg meg!»

Slik lyder Herrens ord.

Enda en gang står Jesus der på stranda ved Galileasjøen og ber Peter om å følge ham.

Nå vet Peter så mye mer om hva det innebærer, og han fulgte Jesus til han selv døde martyrdøden.

Hva er Jesus opptatt av?

Hva er vi opptatt av?

Jesus spurte om Peter elsket ham. Elsker du meg?

Det er ikke lett å stille noen det spørsmålet. Man blir så blottlagt. Man blir så åpen og sårbar. Og hvis man har turt å spørre noen om det, er selv et sekunds nøling før svaret kommer noe som kan føre til tvil.

Når **det** spørsmålet er stilt, blottlegges relasjonen mellom to mennesker.

Det blir et enten-eller. Elsker du meg?

Jesus spør ikke etter hva Peter tenkte på eller hva som var årsaken til fornektelsen.

Han elsker Peter, han tilgir Peter, han er en tjener for Peter. Han døde for Peter. Nå vil han vite hva som er Peters svar tilbake.

Han spør til hjertet. Elsker du meg?

Peter er ikke i tvil. Han nøler ikke.

Og når relasjonen er på plass sier Jesus: "Fø lammene mine"

Det er akkurat som om Jesus sier: "Siden du er glad i meg, Peter, da er du glad i de menneskene jeg er glad i. Jeg vil at du skal passe på dem og gi dem mat. Slik jeg har tjent deg, skal du nå tjene andre". Når Peter innsettes i tjenesten sin, er det ikke for å herske, men

for å tjene. Fø lammene mine, fø sauene mine.

For Jesus handler ikke kjærlighet bare om hvor sterkt man føler at man elsker. Det handler om praktisk nestekjærlighet. Kjærlighet er, som Elie Wiesel engang sa, det motsatte av likegyldighet.

Å elske er å ikke være likegyldig, å bry seg, å se den andre, å være en tjener kanskje.

Hva er Jesus opptatt av?

Han er ikke opptatt av å skaffe seg hyrder og disipler som vil bli rike eller komme seg opp og fram. Ikke heller sånne som nødvendigvis gjør alt rett. Han vil at vi skal følge ham, la han tjene oss og at vi skal tjene hverandre. Han vil ha disipler som har blitt kjent med sine egne svakheter, synder og feil. Mennesker som tør å innse hvem de er på godt og vondt. Og som vil være sammen med Jesus. Som vil leve i en relasjon til ham.

Denne uka skal vi gi det videre. Vi skal gå ut og gjøre gode ting for hverandre og for andre. Jeg gleder meg skikkelig, og jeg er litt spent på hvordan det blir.

Likevel er ikke det viktigste det vi gjør akkurat nå, de oppgavene vi tar på oss denne uka.

Denne uka er egentlig bare en liten øvelse i å se andre, gi noe til andre, og i å ta imot fra andre, la andre få gjøre noe for deg. Det er en uke der vi kan bygge ned murene mellom oss.

La oss komme nærmere hverandre. Nærmere folk i nærmiljøet.

Gode gjerninger og gode møter åpner for kjærligheten. For Gud.

Vi har så vidt begynt å snakke med mennesker vi har lyst til å gjøre noe for, og har allerede merka at det sitter litt langt inne å ta imot hjelp. Folk vil gjerne gi noe tilbake, og blir litt satt ut når vi ikke vil ha noe. Når vi vil gi noe gratis. Uten baktanker. Men de blir glade også, og takknemlige.

Det er ikke så lett å ta imot. Jeg synes det er skikkelig vanskelig. Jeg synes til og med det er ubehagelig å gå til frisøren fordi de må bruke tid på å fikse på meg. Selv om jeg betaler. Det er iallfall ikke lett når det er gratis. Nåde.

Men denne uka kanskje jeg tar med både sykkel og ski og bil hit til kirka.

Vi vil gjerne gi noe tilbake når vi får noe. Vi vil ikke stå i takknemlighetsgjeld.

Er det sånn når vi tar imot det Jesus gjør for oss også? Når vi tar imot at han døde for oss, når vi tar imot kjærligheten hans?

Eller er det også vanskelig å ta imot?

Det er mye som roper på oss om at vi skal klare oss selv. Og at vi skal tenke på vårt eget beste.

Men en stille stemme hvisker: Elsker du meg?

Det er ikke in å utslette seg selv. Det er ikke in å **ikke** få realisert alle egne behov og lyster. Men jeg tror det å gi livet vårt til Gud, vil gi oss noe som er enda større. Gjøre oss fri fra oss selv, og la Kristus leve i oss. La oss fylle av Gud. Lage plass til Ham.

Ta imot hans kjærlighet. Og gi det videre.

Da tror jeg også vi vil være med på å skape en bevegelse av gode ting.

Jesus starta en sånn bevegelse.

Han sier: Følg meg! Fø sauene mine!

Hva er du opptatt av?

I dag kan vi få bruke litt tid under bønnevandingen til å snakke med Gud. Til å lytte til det spørsmålet Jesus stiller: Elsker du meg? Kanskje vi kan gi han svaret vårt på det.

Under vandringen kan vi også ta imot Guds velsignelse og vi kan la noen få tjene oss med å vaske hendene våre. Og vi kan etterpå gå fram til nattverdbordet og ta imot Guds kjærlighet som er sterkere enn døden. Ta imot tilgivelsen. Ta imot Jesus.

Og etterpå går vi ut for å gi det videre.

Amen